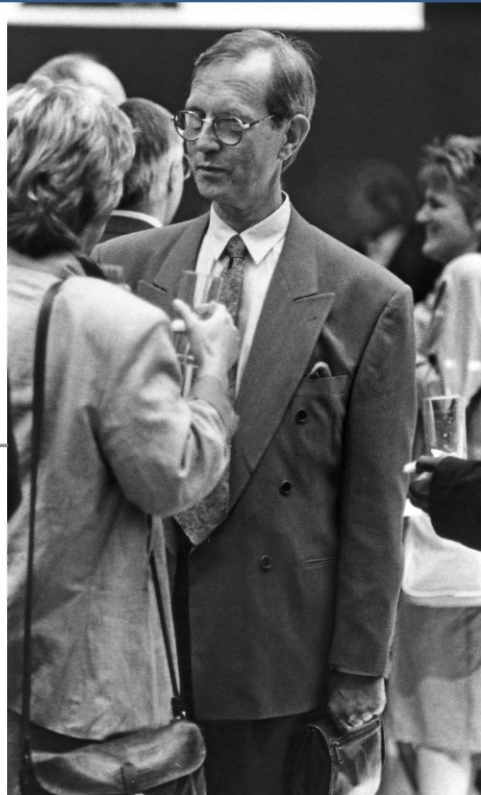

Paul Noorman was acht jaren directeur van de Rotterdamse Kunststichting (RKS). Hij kwam niet uit de culturele wereld maar kunst en cultuur boeiden hem altijd al. Toen hij bij de RKS kwam lag daar een forse uitdaging voor hem. Zo moest hij zich wijden aan een wijziging van de interne organisatie inclusief een personeelreductie, aan een sanering van de financiën, aan bezuinigingen, maar daarnaast was hij zeer vernieuwend bezig: veel initiatieven op het terrein van de beeldende kunst, van pop- en jazzmuziek en van kunstvormen die andere kunstinstellingen negeerden. Noorman liet in 1990 een toonaangevende en in ieder opzicht gezonde kunstinstelling achter:

(foto Rotterdamse Raad voor Kunst en Cultuur)

gepensioneerd als directeur van de Dienst Gemeentelijke Kunstgebouwen, het directoraat waargenomen en samen met adjunct-directeur Piet Barendse de meest urgente problemen aangepakt.

Een van de plooiën die Hofman en later Noorman moesten glad strijken was de niet al te goede relatie tussen de Kunststichting en de secretarie-afdeling Kunstzaken van de gemeente. Knelpunten in die relatie waren al

eerder ontstaan, in de laatste jaren van het directoraat van Adriaan van der Staay, de voorganger van Keller. Tussen de stadhuis-ambtenaren en bestuur en directie van de Rotterdamse Kunststichting ontstond wrijving over de positie van de deze instelling in het Rotterdamse culturele veld en over de als dirigistisch ervaren rol van de wethouder en zijn ambtenaren.

Bij de komst van Noorman waren de verhou-